

Júlia

Világszerte Nr. 1

A DI SIONE CSALÁD

Maya Blake
Kincs a szívem alatt

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Harlequin Books S. A., 2016 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019

A JÚLIA 673. eredeti címe: *The Di Sione Secret Baby*

(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Brodszky Ildikó

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 673. számában, 2019

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-637-4

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Allegra felnézett a stewardessre, és kényszeredett mosollyal elhárította a felkínált pezsgőt.

Szerencsére az első osztály majdnem teljesen üres volt. Így legalább senki sem látta a kétségbeesést és az aggodalmat az arcán. Már két napja küszködött azzal a lesújtó hírral, amit az öccsétől, Matteótól megtudott.

Vajon a nagyapja miért nem világosította fel őt a betegsége súlyosságáról? Arról természetesen tudott, hogy vizsgálatokat végeztek, kiújult-e a leukémia. Amikor azonban két hónappal ezelőtt érdeklődött a végleges diagnózis felől, a nagyapja kitérő választ adott.

Most azonban már tudta, hogy Giovanninak csak körülbelül egy éve van hátra.

Allegrának összeszorult a szíve. Elképzelhetetlen, hogy a nagyapja, aki az ő szemében mindig halhatatlannak tűnt, a következő karácsonykor már nem lesz velük. Forró könnyek ömlöttek végig az arcán, de gyorsan letörölte őket, ahogy közeledni látta a stewardesszt.

Nem mutathat gyengeséget, ha az egész világ a tanúja lehet. A mai világban, amikor a hírek és a képek fénysebességgel terjednek az egész földgömbön, a büszkeség megőrzése fontosabb, mint valaha.

Különösen, mivel Allegra di Sione a világ egyik leggazdagabb emberének az unokája és a Di Sione Alapítvány arca. Ezt a jótékonyági intézményt ő maga alapította. A tevékenység rövidesen a főállású munkájává vált, és ő nagy buzgalommal és teljes odaadással szentelte magát neki. Sajnos ez erősen korlátozta a magánéletét, és sokszor magányosnak érezte magát.

Allegra erős elhatározással véget vetett az önsajnálatsnak, és figyelte, ahogy a repülőgép elindul Dubaj nemzetközi repülőterének kifutópályája felé.

Az utolsó jótékonyági est, amelyen rengeteg tehető vendég vett részt, az eddigi legnagyobb sikere volt. A bevétel a duplája volt a tavalyinak.

Noha Allegra nagyon büszke volt erre az eredményre, most nem tudott igazán örülni neki. Mindent elhomályosított a nagyapja miatti aggodalom.

Egyfolytában Matteo szavai jártak a fejében. A nagypapa aggasztó egészségi állapotán kívül az öccse egy különös hírral is szolgált. Nyilvánvalóvá vált, hogy Giovanni kedvenc meséje egyáltalán nem mese.

Mióta Allegra az eszét tudta, mindig lenyűgözték a nagypapa elbeszélései az „elveszett szerelmeiről”. Serdülőkorában az is megfordult a fejében, hogy talán *Nonno* is olyan féktelen életet folytatott valaha, mint a szülei. Ez persze képtelenség. *Nonno* mindvégig hűséges volt a feleségéhez, egészen annak haláláig.

Feddhetetlen jelleme Allegrának mindig példaképpül szolgált. Azonkívül olyan fáradhatatlanul dolgozott a Di Sione-birodalom felépítésén, hogy aligha maradt ideje és energiája bármi másra.

Az, hogy az elveszett szerelmekről szóló történeteknek valós alapja legyen, olyan gondolat volt, amelyhez Allegra nehezen tudott hozzászokni. Hasonlóan nehéz volt elhinnie, hogy *Nonno* elküldte Allegra öccsét, hogy kutasson fel egy értékes nyakéket, amely valahogy összefüggésben állt a kusza történettel.

Allegra azt a tekintetet sem felejtette el, amellyel Matteo a lelkére kötötte, hogy sürgősen jöjjön haza.

A repülőgép felzúgott, végigszárguldott a kifutópályán, majd felemelkedett a levegőbe. Allegra szomorúan behunyta a szemét.

Hatéves volt, amikor egy szörnyű autóbalesetben elveszítette a szüleit. A szerencsétlenséggel akkoriban tele volt a sajtó. Allegrának akkor is el kellett rejtenie a fájdalmát, hogy a kisebb testvérei előtt erősnek mutatkozzon. Ez akkor úgy beleégett a lelkébe, hogy máig is segítette helytállni a nehéz helyzetekben.

Nagyot sóhajtott, és megtörölte a szemét. Akármit is fog neki mondani *Nonno*, ő meg fog vele

birkózni.

Noha Allegra az egész repülőút alatt bátorította magát, egész testében reszketett, amikor a bérelt kocsit befordult a nagypapa házához.

Noha volt egy fényűzően berendezett háromszobás lakása New York Upper East Side negyedében, az igazi otthonának továbbra is ezt a Long Islanden lévő családi birtokot tekintette, ahol a testvéreivel együtt felnőtt.

A hatalmas, pompás épület egy nagy kiterjedésű, gondosan ápoltságú park közepén állt.

Ide hozták őket azon a rettenetes éjszakán a szülői házból. A szülei egy hangos veszekedés után elmentek hazulról. Ez volt az utolsó veszekedésük viharos kapcsolatuk során, amire a kábítószer és az alkohol nyomta rá a bélyegét.

Két óra múlva megállt egy járőrautó a ház előtt. Kiszállt belőle egy rendőr, és néhány szóban közölte, hogy a szülei halálos balesetet szenvedtek, és ők árvák lettek.

Elég legyen! – utasította magát rendre Allegra. Félresöpörte a szörnyű emlékeket, és kiszállt a kocsiból.

A ház ajtaja kinyílt, és kilépett Giovanni házvezetőnője, Alma. Amióta Allegra csak az esztétudta, a gömbölyded olasz asszony a Di Sione családhoz tartozott. Noha széles mosollyal üdvözölte Allegrát, aggodalmas tekintetét nem lehetett nem észrevenni.

Ahogy a lány belépett a fényes márványpadlójú előcsarnokba, szemével már a nagyapját kereste.

– Hol van? És főként hogy van?

Alma arcáról lehervadt a mosoly.

– Az orvos ágynyugalmat rendelt, de Signor Giovanni ragaszkodott hozzá, hogy a kedvenc helyén várjon téged.

Allegra megtorpant az emeletre vezető kovácsoltvas lépcső előtt, és a nyugati szárny felé vette az irányt. A nagyapja mindig ott szeretett reggelizni a kis szalon előtti teraszon.

– Allegra?

A lány megállt, és Alma felé fordult. A házvezetőnő arcán annyi aggodalom és kétségbeesés tükröződött, hogy kirázta a hideg. Matteo már a Dubajban tartott estélyen is figyelmeztette, de ő akkor még azt remélte, hogy az öccse túloz. Alma arckifejezése azonban mást sugallt.

– Fel kell készülnöd. Nagyon megváltozott, amióta utoljára láttad.

Allegra bólintott, és kiszáradt szájjal folytatta útját. Ahogy áthaladt a képtáron, egy pillantást sem vetett a fehér falakon függő értékes festményekre.

Minden figyelmeztetés ellenére elakadt a lélegzete, ahogy kilépett a teraszra. Arra számított, hogy a nagyapja kedvenc régi, fonott karosszékeben ül. Ahogy megpillantotta a betegágyat, amely mellett oxigénpalack állt, valóságos sokkot kapott.

Az ágyban vastag párnákkal megtámasztva, vékony kasmírtakaró alatt feküdt a nagypapa. A sovány mellkasa emelkedett és süllyedt. Vékony szemhéját félig lehunyta. A legborzasztóbb az volt, hogy már nem sugárzott belőle a megszokott energia. Ijesztően soványnak és megtörtnek látszott.

A mindössze két hónap alatt bekövetkezett feltűnő változás aggasztó volt.

– Egész nap sóbálvánnyá meredve akarsz ott állni? – szólalt meg Giovanni.

– *Nonno*... – Allegra nem tudta, mit mondjon, és hogyan viselkedjen.

– Gyere és ülj már ide! – paskolta meg sovány kezével az ágy szélét a nagypapa.

Allegra sietve teljesítette a kérést. Örült, hogy még felfedez benne valamit a régi tűzből és küzdőszellemből, ami Giovanni legfőbb tőkéje volt, amikor ötven évvel ezelőtt megérkezett Ellis Islandre. Acélkék szemének pillantása még most is olyan áthatónak tűnt, mint mindig. A sötét árnyak a szeme alatt azonban sokatmondóak voltak.

– Miért nem mondtál nekem semmit? – suttogta Allegra. A hangja fátyolos volt a visszafojtott érzelmektől, amelyeket semmiképpen sem akart kimutatni. – Sokat beszélünk telefonon, amióta utoljára itt voltam. Hamarabb kellett volna hívnod.

– Sok más dolgod volt.

– Például? – húzta fel a szemöldökét Allegra.

– Tudom, hogy a jótékonyági est milyen fontos volt számodra. Ahogy hallottam és olvastam, nagy siker lett. Egy ilyen estén nem szabad egy beteg öregember miatt aggódni.

– A munkám sohasem lesz számomra fontosabb, mint te. Ezt nagyon jól tudod. El kellett volna mondanod mindent!

Giovanni vértelen ajka halvány mosolyra húzódott.

– Légy tekintettel a meggyengült egészségemre, *piccola mia*.

– Bocsáss meg...

– Nem kell mentegetőznöd. Roppant büszke vagyok a csodálatos természetedre. A sok egyéb jó tulajdonságod mellett.

Giovanni megfogta az unokája kezét. Allegrát megnyugtatta, hogy az ujjai melegek, de fájdalmasan hiányolta a szokásos erős szorítást.

– Tehát kiújult a leukémia? És egy évet jósolnak neked, ha szerencséd van? – A lány nagyon remélte, hogy ez nem igaz. A nagypapa azonban bólintott.

– *Sí* – mondta nyugodtan. – És ezúttal nem lehet abban reménykedni, hogy valami orvosi csoda történik az utolsó pillanatban.

– Tényleg nem lehet semmit sem tenni?

– Tizenöt évvel ezelőtt megküzdöttem a betegséggel. Sok ajándékot kaptam az élettől. Nem perlekedem a sorssal. Mielőtt azonban elmegyek...

– Jaj, ne is mondj ilyet, *Nonno!* – Allegra az arcához szorította a nagypapa kezét.

Giovanni szeretettel nézte az unokáját, és mosolyogva csóválta a fejét.

– Bele fogsz törődni, mint ahogy sok mindent el kellett már fogadnod az életben. Erős vagy. És annak is kell lenned ahhoz, amit kérni akarok tőled.

Allegra legszívesebben befogta volna a fülét, mint egy kisgyerek, hogy ne kelljen tovább hallgatnia ezeket a szívfájdító bölcsességeket. De hát sohasem dugja a fejét homokba a nehézségek elől.

A szülei halála után szinte egyik napról a másikra magára kellett vállalnia a felelősséget a kisebb testvéreiért. A legidősebb bátyját, Alessandrót, és az ikreket, Dantét és Dariót bentlakásos intézetbe küldték, mihelyt elég idősek lettek. A két kis ördögfiókéval aligha bírt volna Allegra. A három legkisebb azonban teljesen órá volt bízva. Igyekezett, hogy amiben lehet, segítsen nekik, és könnyebbé tegye az életüket. A nagyapjuk közben éjt nappallá téve dolgozott a családi vállalat felvirágoztatásán.

Természetesen Allegra nem volt mindig sikeres szülőpótló szerepében. Giovanninak gyakran közbe kellett lépnie. Minden kudarc után egyre nőtt a kételkedése önmagában. Ez azonban nem akadályozta meg abban, hogy mindent megtegyen a családjáért. Számára az első helyen mindig a nagyapja és a testvérei álltak. Mindig!

– Mondd meg, mit tehetek érted, *Nonno!* – kérdezte elszoruló szívvel.

Giovanni most felegyenesedett, és az arca is kapott némi színt. Miközben Allegra azon tűnődött, vajon mit fog mondani, vadul dobogott a szíve. Bizonyára nagyon fontos dolog lehet.

– Szeretném, ha valamit megszereznél nekem. Valami nagyon ritka és értékes dolgot, amit nagyon régen elveszítettem.

– Semmi gond. Felhívom azt a nyomozóirodát, amellyel gyakran...

– Nem megtalálnod kell, hanem elhoznod nekem. Tudom, hogy hol van.

– Miért nem küldeted el egyszerűen?

– Neked kell megszerezned.

– Miért pont nekem?

– Emlékszel még az elveszett szerelmeimről szóló történetekre?

Allegra bólintott.

– Matteo mesélte, hogy az értékes darabok egyikét fel kell kutatnia. Tehát tényleg léteznek? Mindig azt hittem, hogy csupán mese.

Giovanni sápadt ajkán szomorú mosoly jelent meg.

– *Sí, cara mia*. Valóban léteznek. Annak idején el kellett adnom őket, hogy legyen indulótőkém a családi vállalkozáshoz. Most azonban...

Giovanni arckifejezésétől elfacsarodott Allegra szíve.

– Mielőtt meghalok, vissza kell kapnom. Okvetlenül.

– Akármilyen is az, vissza fogom neked szerezni, *Nonno!*

Giovanni újra felsóhajtott, ezúttal a megkönnyebbüléstől.

– Tudtam, hogy számíthatok rád. Egy remekműű dobozkáról van szó. Nyilván hallottál már Fabergéről, az ékszerészkirályról. A drágakövekkel díszített, gyakran tömör aranyból készült dobozkái tették többek között világhírűvé. Első művével a cár ajándékozta meg a hitvesét. Fabergé egyik remeke volt valaha a birtokomban, de meg kellett válnom tőle. Annak idején egy sejk vette meg. Okvetlenül meg akarta vele ajándékozni a menyasszonyát, így aztán olyan ajánlatot tett, amelyet nem lehetett visszautasítani. Különben is...

Giovanni arcán végre megjelent az a hamiskás mosoly, amelyet Allegra annyira hiányolt.

– Ki vagyok én, hogy az igaz szerelem útjába álljak?

– Emlékszel még a nevére? Vagy hogy honnan jött?

– A nevére nem emlékszem, de Dar-Aman uralkodója volt. Amikor találkoztunk, éppen elvenni készült álmai asszonyát. A Fabergé dobozt nászajándéknak szánta.

– Mindent meg fogok tenni, hogy visszahozzam neked. Ne felejtse el azonban, hogy sok idő telt el azóta. A doboz gazdát cserélhetett, akár többször is. – Allegra kötelességének érezte figyelmeztetni a nagyapját, hogy esetleg nehéz lesz teljesítenie a kívánságát, vagy talán nem is sikerül.

Giovanni azonban meglepően energikusan rázta meg a fejét.

– Amikor a sejk felesége meghalt, megpróbáltam visszavásárolni a dobozkát. Ő azonban megesküdött, hogy sohasem válik meg tőle. A következő években újra és újra próbálkoztam, de sajnos eredménytelenül. Fabergé mesterműve még mindig ott van a dar-amani palotában.

Giovanni hangjából sejteni lehetett, hogy a szeretett műalkotást sohasem tévesztette szem elől.

– Ugye visszahozod nekem, *cara mia*?

A könnyörgő hangnak nem lehetett ellenállni.

– Természetesen, *Nonno* – biztosította Allegra, és gyengéden megszorította a nagyapja kezét. Pergamenszerű bőre hűvös volt, a pulzusa gyenge.

Giovanni hirtelen köhögni kezdett, aztán zihált. Allegra rémülten ugrott fel.

Giovanni az oxigénpalack felé intett. A lány minden ijedsége ellenére rögtön tudta, mit kell tennie. A nagyapja szája és orra elé tette a maszkot, és kinyitotta a csapot az oxigénpalackon, mielőtt valaki a segítségére jött volna.

Az ápolónő tapintatosan a háttérbe húzódott, hogy nagyapa és unokája nyugodtan beszélgethessenek. A pusztja jelenléte azonban emlékeztette Allegrát a nagyapja állapotára.

– Sajnálom, Miss Di Sione, de a betegnek most okvetlenül nyugalomra van szüksége – mondta a nővér halkán.

Giovanni az állára húzta le a maszkot.

– Ne aggódj! – próbálta megnyugtatni az unokáját. – Ezek a rohamok általában rövidek szoktak lenni, és nem olyan borzasztóak, mint amilyennek látszanak – magyarázta gyenge hangon.

Giovanni kinyújtotta a kezét, és Allegra gyorsan megszorította.

– Hozd nekem haza...

– Hazahozom. Most azonban aludnod kell.

Giovanni keze egy pillanatra még egyszer erősen megszorította az unokáját, aztán elgyengülve lehanyatlott.

Allegra még egy utolsó pillantást vetett a pihenő alakra, aztán távozott. A lelkében kavargtak az érzelmek. A feje tele volt kérdésekkel, a szíve fájdalommal. A szemében forró könnyek égtek. Amíg a kocsijához ment, felhívta Matteót. Legnagyobb csalódására azonban csak a postafiók jelentkezett.

Egy pillanatra az is felötlött benne, hogy a többi testvérét is értesíti a nagyapjuk állapotáról.

Ezt a gondolatot azonban elvetette. Az elmúlt hetekben csupán Matteóval és Biancával állt kapcsolatban. Lehet, hogy a többiek még annál is többet tudnak, mint ő, és meg fogják látogatni a nagyapjukat, mielőtt a kötelezettségeik megengedik. Miért háborgassa őket még a saját bánatával is?

Inkább arra fogja összpontosítani minden energiáját, hogy teljesítse a nagyapja kívánságát. Megígérte neki, és az ígéretét mindenképpen be akarja tartani. Jöjjön, aminek jönnie kell!

2. FEJEZET

– Már tíz óra van – figyelmeztette Allegrát Zara, a titkárnője.

– Tessék? – nézett fel a lány szórakozottan az előtte fekvő iratokból. A feje tele volt a megoldandó problémával: hogyan lehetne a kis kelet-ázsiai országban a nőknek több jogot biztosítani. Nem elég, hogy törvénybe legyen iktatva, a haladásról is gondoskodni kell.

Egy dolgot Allegra már megtanult. Mindegy, hogy kicsi vagy nagy, elmaradott vagy fejlett országról van szó, pusztán diplomáciai eszközökre hagyatkozni roppant lassú. Sokszor túlságosan is lassú. Allegra úgy döntött, hogy felhívja a bátyját, Alessandrót, és megkéri, hogy ajánljon a megfelelő helyen valami előnyös üzletet az állam számára. Ezzel kellőképpen le lehetne rövidíteni az ügymenetet. Már sokat és keményen küzdött abban az országban a nők jogaiért, nem hagyhatja, hogy az utolsó pillanatban elgáncsolják.

– Rahim al-Hadi sejk titkára pontosan tizenöt percet adott, hogy a sejkkal beszélhess. – Zara felhúzta a szemöldökét, és az órára nézett. – Már csak tizennégy perc van hátra.

Allegravágott egy grimaszt, és félretette az iratokat. A nagyapjánál tett látogatás óta egyfolytában próbálta elképzelni, milyen ember is lehet az a sejk. Arra, hogy az interneten rákeressen, eddig fél óránál több ideje nem volt. Amit ez alatt a fél óra alatt Dar-Aman uralkodójáról kiderített, semmi jót nem ígért.

De hát el kell intéznie a megbízatást, teljesítenie kell az ígéretét.

Felhívta a Zara által megadott számot, és megkönnyebbült, amikor felvették a telefont.

– Itt Allegra di Sione beszél, Al-Hadi sejket keresem – mondta minden önuralmát összeszedve, és megpróbálta elhessegetni a lelki szemei előtt feltoluló képeket. Egy playboy nagyvilági életének kellékeit látta maga előtt: gyémántokkal kirakott tükröt, arannyal hímzett függönyöket, selyemlepedőt, és műkincseket a királyi palota minden helyiségében.

Allegrának cseppnyi kétsége sem volt, hogy ez a fényűzés az alattvalók rovására megy. Görcsösen szorította a kagylót, miközben a kapcsolásra várt. A várakozás végtelennek tűnő perceit halk arab zene töltötte ki. A muzsika meglepően lágy és érzéki volt. Allegra akarata ellenére egészen elandalodott. Ellazulva hátrahajtotta a fejét, és behunyta a szemét. A dallamok visszaidézték azt a korszakot, amikor a kegyetlen valóság elől a romantikus szerelmes regényekbe menekült. Elképzelte, ahogy izzó szemű, sötét hajú férfiak lobogó, hófehér ruhában elcsábítják. Természetesen a sivatagban, vadul vágató paripán...

– Halló!

Allegra összerezsent a bosszús hang hallatán. Nyilván úgy elábrándozott, hogy az első bejelentkezést meg sem hallotta.

– Felség, mindenekelőtt hálásan köszönöm, hogy időt szakított a velem való beszélgetésre.

– A háláját azzal fejezheti ki, hogy a lehető leggyorsabban a tárgyra tér – hangzott a cseppet sem bátorító válasz.

A hangnem ellenére a mély, bársonyos hang különös hatást tett a lányra. Tud egy hang simogatni? Jaj, mindjárt elfelejti, mit is akart mondani!

– Allegra di Sione vagyok...

– Tisztában vagyok vele, hogy kicsoda. Arra várok, hogy elmondja, mi okból hívott.

Allegra mély lélegzetet vett. A barátságatlan hangot nem szándékozott hasonlóval viszonzni. A Di Sione családi jótékonyági alapítvány vezetőjeként már sokéves gyakorlata volt a diplomatikus tárgyalásban. Megtanulta lenyelni azt, ami a nyelvére kívánczolt.

– Egy nagyon fontos, magánjellegű ügyről van szó, amit nem szeretnék telefonon megbeszélni önnel.

– Miután személyesen még nem találkoztunk, feltételezem, hogy a dolog a Di Sione Alapítvánnyal függ össze, amelynek tudtommal maga az elnöke.